

A RAIG

Navegar en vaixells de paper

Agustí Danés

Aquests dies a Manlleu només es parla de multes. És el tema estrella després que la setmana passada l'alcalde convidés una regidora del seu propi grup, ERC, a plegar per haver-ne perdonat una pila. Quan es va saber, el sideral polític va ser de campionat amb una guerra de comunicats i contracomunicats. Amb el pas dels dies la tempesta no ha pas amainat. Al contrari. Al tens ple d'aquest dimarts les multes van polaritzar el debat: l'oposició demana al govern que porti el cas a la Fiscalia i l'acusa d'haver-ho volgut tapar, mentre que el govern es defensa amb l'obertura d'un expedient administratiu i argumenta que quan es van acreditar els fets ja es va actuar.

L'estira-i-arronsa entre govern i oposició, accentuat per la caixa de ressonància d'un horitzó amb eleccions municipals a dos mesos vista, genera una escuma informativa vistosa que amaga el corrent de fons. Per això, més enllà del cas concret que s'hagi pogut produir a Manlleu, l'episodi dona peu a un seguit de reflexions genèriques sobre la dissolució de referències per destriar el correcte de l'incorrecte. La percepció social de les multes com un càstig –al cap i a la fi és un mecanisme del poder per fer complir unes normes– pot conduir al parany de creure que perdonar-les de forma acrítica és propi de Robin Hood. El plantejament binari (perdonar multes, sí - perdonar multes, no) és trampós. És clar que se'n poden anul·lar, de multes. Només faltaria. A vegades segur que cal fer-ho per trobar una sortida al xoc entre la norma i el sentit comú. Recordo un cas de fa uns quinze anys a Roda: multa a un cotxe (mal?) aparcats prop de l'església. El conductor era en un enterrament. Duia els familiars del difunt. A la sortida, felicitació al parabrisa. Un dia rodó. Era una multa injusta. O humanament injusta, almenys.

La clau de volta del debat, però, no és si les multes es retiren o no, sinó basant-se en què. Les decisions, sempre, han de ser motivades. Si no, es cau en l'arbitrarietat. Aleshores, la suposada justícia poètica perd tot el sentit. Perquè sí o perquè no, no és cap argument. L'administració, encara que la burocràcia cansa, funciona amb papers. És una garantia per evitar que el poder, per petit que sigui, atorgui la percepció a qui l'ostenta de sentir-se amb el fals dret de fer i desfer. I això, a les portes d'unes eleccions en què en alguns ajuntaments s'hi presentaran sigles que negligeixen la violència de gènere, abominen de la diferència o tenen ganes als estrangers, no és sobrer recordar-ho. Perquè si toques sin poder i tinguessin barra lliure ja se sap qui rebria. Aquest és un argument de fons més enllà del grau d'intensitat que pugui tenir la polèmica concreta perquè hi ha tempestes que es produeixen en un vas d'aigua, però els polítics, i la frase és manllevada, sovint naveguen en vaixells de paper.

SOM PRESENT

El temps passa i pesa

MONOAR RAHMAN RONY/PIXABAY

Lídia Mir

Institut de Tona

Saps que tant tu com jo estem portant ulleres ara mateix? No són unes ulleres tangibles, al contrari, són imaginàries. Són unes lents especials i úniques, capaces de determinar el temps i l'espai. Aquests dos conceptes són abstractes que dia a dia són presents a les nostres vides. Ens podem preguntar si el temps i l'espai existeixen, com les ulleres? Si és així, tothom té la mateixa noció del temps? El temps és aquella noció que assumeix l'experiència de la durada i de la successió, que cadascú disposa i que gasta per conveniència. És l'únic recurs que s'esgota inexorablement, és un fil etern dins de la història que et determina com a ésser individual i racional.

El coneixement és la base que ens uneix com a ciutadans del món. Comença a través de l'experiència envers el món mitjançant els sentits. A més a més, si li afegim idees i conceptes personals esdevé la concepció, cap al món, de cada persona. Si ens endinsem en aquesta, podrem veure: on, quan, per què, com i amb qui gasta el seu temps i espai cada persona.

Tanmateix, l'espai i el temps són la coneixença de la nostra sensibilitat i intuïcions, que li atorguem a tot el que coneixem. Són unes percepcions a l'instant, com deia Virgili: "Fuig, irreparable, el temps". Un temps que no sabem ni d'on ve, ni on va. Per aquest motiu, s'ha de prestar molta atenció a cada anhel que la vida ens atorga.

Per un costat, el temps fugaç passa d'una o altra manera, però passa, ja que no s'atura. No en tenim control, però sí que tenim el poder de modificar què fem en cada instant i amb qui el compartim, ja sigui intencionadament o sense voler. De gran, m'agradaria ser una nena, atès que el temps dels nens és una càpsula on les hores es perllonguen a l'infinit. Els infants no tenen noció del temps i això significa que perceben indiscutiblement les hores a l'atzar. En altres paraules, passen el temps sense preocupar-se d'aquest mateix.

Per l'altre, trobem el temps més carregós, aquell que ningú suporta i desitja passar breument. Charles Chaplin deia: "El temps és el millor autor: sempre troba un final

perfecte". És cert, tot i que molts cops aquest "final perfecte" acaba quan en comença un d'absolut. D'aquest temps molts cops ens en sobra, tot i així, el passem lentament, sentint interiorment una petita angoixa. Des del meu punt de vista, no seríem qui som sense haver comprovat l'existència d'aquest.

Així doncs, podem comprendre l'expressió següent: "Si el temps i l'espai són els més costosos, la pèrdua d'aquests són el major dels malbarataments". Conseqüentment, la realitat és aquesta, ja que un cop passades les 12, les mateixes hores no reculen i no poden tornar-se a viure, ni en temps, ni en espai.

I per això són útils aquestes ulleres tan fascinants, perquè permeten passar d'una o altra manera el temps, un

De gran, m'agradaria ser una nena, atès que el temps dels nens és una càpsula on les hores es perllonguen a l'infinit. Els infants no tenen noció del temps i això significa que perceben les hores a l'atzar

temps que s'esgota i ens rellisca entre els dits de les mans i s'esbafa de la manera més espontània. Aquell que construeix el futur té dret a jutjar el passat. Obriu els ulls, llegint aquest article on hem transitat del passat al futur, i heu emprat aquest temps que per cadascú és or, en reconèixer la importància d'aquest. Pots jutjar la decisió que has pres al principi de tot, abans de començar a llegir res.

Aprofita cada segon de cada minut i de cada hora, ja que el temps que estàs vivint ara no el tornaràs a viure mai més. El meu consell: gaudeix, cuida't i pren-t'ho amb calma, perquè és més senzill passar-s'ho bé que sentir-se enganyat i incomprès per la pèrdua de temps.

COP D'ULL AL TWITTER

JORDI PUIG MARTÍN

"Avui a la feina s'ha disputat el veritable derbi català: caps de galetes Birba vs. caps de galetes Trias. Una última Núria de la vergonya ha donat la victòria al conjunt selvatà."

@liligalletes

ROSA M. ORRIOLS

"Avui, Dia Mundial de la Síndrome de Down. Un dels grans reptes que tenim és com teixir xarxes comuni-

tàries de suport a les persones amb capacitats diferents en el desenvolupament del seu projecte vital. Perquè la inclusió només es pot garantir a través de la vinculació amb aquestes xarxes."

@Cucaxx

JORDI MORENO

"Bon dia. Recordeu quan deïeu "Ja desobeïrem quan toqui?"

@jomorespi

TERESA ROSELL

"Mentre Vox demana legalitzar armes, als antípodes es prohibeixen. Un pas valent d'una primera ministra valenta."

@Teresa_Rosell

ATÒMICA

"Per fi ha arribat la primavera, com es nota que no teniu al·lèrgies."

@Rastapalo